

sel aial toito tartwita; agga sojemaal aial nemmad iggapåw tahharwad ommad kohud tåis sada. Kida siis Lojat, mo hing! Gest Ma on iggapåw tåis usi pårrandus si.

Lissame weel monne fannaga senna jure, et Loja fa tahhab omma lodud asjade illoga innimest römustada, ja nendagi omma au fuluta. Rewrade orras, heina- ja karjama haljandawad, ja puud bitsewad, ning mollemad so filma römustarwad. Wasta suwwe teine sugu lillesid teise jártele ühtepuhko rohhomaad, kui illusa kirjo fuega fatmas, ja omma maguska haisoga ümberkaudsed kohhad täitmas; teine willi weab jo rugeks, teine alles haljas; ning kuhho agga watad, sealt silmale römonäggemist pakkutakse. Wikkati ja sirp sedda illo aega mõda wåhhendawad; agga siis uus orras ta silmale lustiks; suggise wast monned lilled ommad õied lahtilöwad; siis ka oon, pähkel ja marri, puu ja poösa killes elkimas; siis muist lehhed jo lõwad kolletama ja punnama, muist haljad weel,

et ikka silmas middagi uut römustajat asja nähha. Talivelgi oltas mets haljandab ikka; ning keik loom ühtepuhko kutsub ja mænitseb: Maitse ja wadage, et Jehova hea on!

3.

Kohtudel, wiljal, puudel, ehk mis muud maast tårkab ja kaswab, ennamiste rohke siggidus sees, kuida igga tåhhelepannia maamees issegigi teab. Tuhhat seemne-iwiva ühhest ainsast rohhust, ni kaua kui temma ello festab: — sedda ehk monni ütseb liaks ollewad. Õvssí fa et igga maastkaswaja loom ni paljo ei fañna. Ommeti ep olle se weel ei polegi üllem siggidus mis leitakse. Loeme sedda parrajaks wiljawoeks, kui rukki külviist fuus semet salwe forjame, ning olleks fa leiba kül, kui armas Jummal mõttaks wiljokest igga aasta ülle meie Ma nigi rohkesti önnistada. Agga kui igga iwrike, mis sa külwad, peaks minnema ja jáma, ja ühhe ainsagi kõtre, täie peaga otsas, walmista-